

STC 118/2019, de 16 d'octubre

Constitucionalitat de l'extinció del contracte per causes objectives basada en l'absentisme justificat per baixes mèdiques (accés al text de la sentència)

Es planteja la **constitucionalitat del contingut de l'art. 52.d) ET**, que contempla l'**extinció del contracte per causes objectives** basada en determinades absències del treballador com a conseqüència de baixes mèdiques breus i intermitents derivades de malaltia comuna. En concret, es qüestiona l'encaix d'aquesta norma en el contingut dels arts. 15, 43 i 35 de la *Constitución* (CE).

El TC entén que una determinada actuació empresarial en relació amb les baixes per malaltia del treballador únicament es podria considerar que afecta l'àmbit protegit per l'art. 15 CE quan hi pugui existir un risc rellevant consistent en que la lesió pugui arribar a produir-se; és a dir, quan fes sorgir un perill greu i cert per a la salut de l'afectat. En aquest sentit, el TC conclou que no es dona aquest supòsit en l'analitzat art. 52.d) ET, perquè la decisió empresarial no genera un perill greu i cert per a la salut dels treballadors afectats.

Quant a la **suposada contradicció del precepte laboral amb el dret constitucional a la salut** (art. 43), **el TC reproduïx els arguments esgrimits respecte de l'abast de l'art. 15 CE resumits al paràgraf anterior. Hi afegeix que l'art. 52.d) ET no incideix en el règim d'accés i en el contingut de l'assistència sanitària per als treballadors**, que s'ha de prestar en tot moment mitjançant els serveis sanitaris del *Sistema Nacional de Salud* que corresponguin. D'altra banda, per a l'aplicació del precepte extintiu no es computen tot tipus de baixes mèdiques, com hem vist. En definitiva, el Tribunal conclou que amb aquesta regulació controvertida la pretensió del legislador ha estat mantenir un equilibri entre l'interès legítim de l'empresa de pal·liar el caràcter onerosos de les absències al treball, que es connecta amb la defensa de la productivitat (art. 38 CE) i la protecció de la salut i la seguretat dels treballadors, pel que es pot concloure que l'art. 52.d) ET no vulnera el dret a la protecció de la salut de l'art. 43.1 CE.

Finalment, el TC conclou que **el precepte laboral controvertit no vulnera tampoc el dret al treball de l'art. 35.1 CE**, atès que no prescindeix de l'element de causalitat de l'acomiadament, sinó que dota a la definició de la concreta causa extintiva del contracte de treball que regula -l'absentisme laboral- d'objectivitat i certesa. Així, concreta el nombre de dies que han de sumar les absències, la tipologia de baixes que cal tenir en compte als efectes d'aquell càlcul i, en tot cas, la decisió se sotmet al corresponent control judicial. Per tant, si bé és cert que aquest precepte laboral conté una limitació parcial del dret al treball, queda justificat per l'art. 38 CE, sense que el dret al treball esdevingui absolut o incondicional, atès que resta subjecte a limitacions justificades, com en aquest cas.

Per tot això, **el contingut de l'art. 52.d) ET, i per tant l'acomiadament objectiu basat en absències per baixes mèdiques justificades, no contravé cap dels drets constitucionals que s'han invocat**, i es desestima la qüestió d'inconstitucionalitat.